

kratiet, Hr. L. Rasmussen, udtalte, at Danmark har en dygtig og flittig Arbejderstand, og at dette var anerkendt i Udlandet. Det har han Ret i. Men det ærede Medlem udtalte samtidig, at man aldrig hører det anerkendt herhjemme. Dertil vil jeg sige, at saa har det ærede Medlem ikke hørt efter, for jeg har adskillige Gange udtalt, at vi har en dygtig og arbejdsom og flittig Arbejderstand. Jeg har blandt andet hævdet det for Bagerfagets Vedkommende. Men det gaar desværre saaledes, at slet Omgang fordærv gode Sæder, og det sker meget hyppigt, at de gode og dygtige Arbejdere i Faget paa uheldig Maade bliver paavirket af en ringe Procentdel yderliggaaende Elementer, som man ikke just kan sige hører til de bedste og dygtigste. — Det ærede Medlem sagde, at Lønskruen maatte ikke standses, og at det, der var udtalt af Arbejdsgiverforeningens Formand, var Ord, som ikke burde være udtalte; man maa ikke tale om Nedsættelse af Arbejdslønnen, og man maa ikke tale om Ændringer i Arbejdstiden, ikke om at komme bort fra 8 Timers Arbejdsdagen til en højere Arbejdstid. Jeg maa meget anmode om, at man, naar man citerer af en Tale, da ikke, som i dette Tilfælde, tager et løsevævet Citat, for det kan jo ændre hele Meningen i det, der er sagt. De Udtalelser, der er faldet fra Arbejdsgiverforeningens Formand, er fremsatte i Forbindelse med, eller efter at han har klarlagt, hvorfor man maa tage den Stilling. Det er ingen Stridshandske, der er kastet til Arbejderne — det ved Arbejderne ogsaa godt —, men det er en Klarlæggelse af Forholdene, som man maa skønne, at det er en Pligt for en Mand i den Stilling at give. Vi maa jo se paa Sagen, som den er. Vi maa huske paa, hvad der gaar forud, og hvorledes Sagen ligger. Den ligger saaledes, at vi har været inde i en Periode med meget Arbejde, en Periode, hvor der fra Arbejdernes Side har kunnet stilles store Fordringer, og saa sandt ogsaa er blevet stillet store Fordringer, og hvor Fordringerne i meget udstrakt Grad er blevet efterkommet. Det har ikke været det værste ved den Periode, som vi nu — og der maa jeg sige desværre — paa Grund af Forholdene er kommet noget bort fra. Det, der var det uheldige ved samme Periode, var, at der i mangfoldige Tilfælde, desværre i alt for mange, blev fra Arbejdernes Side ladet haant om indgaaede Aftaler og trufne Overenskomster. Der har jo været et Utal af Strejker, som ikke

var berettigede, ikke var varslede, men Arbejderne nedlagde Arbejdet uden videre for derigennem ved Tvang at forbedre deres i Forvejen allerede kraftige Lønninger. Vi har jo adskillige Gange været ude for ret store Konflikter, Konflikter, som berørte hele Samfundet, og vi maa desværre sige, at ved et Par Lejligheder har den daværende radikale Regering grebet ind paa en Maade, som vistnok var i høj Grad uformaalstjenlig. Jeg tænker her paa Telefonstrejken og Havnearbejderstrejken. Vi har efter den Tid faaet flere Strejker, vi har haft ret omfattende Arbejdsstandsninger, men nu har Samfundet reageret overfor dem, og det har ført med sig, at det nu er blevet, jeg tør næsten sige, en faststaaende Regel, at Strejker uhjælpelig tabes. Vi kan henvise til adskillige. Vi kan henvise til den Havnearbejderstrejke, hvor „Samfundshjælpen“ traadte til og gjorde et glimrende Arbejde. Navnlig havde det den store Betydning, at den Trylleformular, som ellers altid har været brugt fra Arbejdernes Side og mange Gange med Urette — jeg siger: mange Gange med Urette, til Tider med Rette —, nemlig Skruebrækkerformularen, mistede sin Brod ved den Lejlighed, og det var godt. Vi har haft Slagteri-arbejderstrejken, hvor Samfundet ligeledes selv traadte til, og den saavel som Havnearbejderstrejken tabtes. Vi har haft Bagerstrejke og Barberstrejke, de tabtes. Vi har haft Opvarter- og Tjenerstrejke, den tabtes. Det har vi Rigsdagsmænd daglig for Øje i Restauranten hernede, hvor vi nu betjenes af Kvinder i Stedet for Mænd, idet de mandlige Opvartere blev afskaffet, da de strejkede i sin Tid. For Resten maa jeg gøre den Indskudsbemærkning, at jeg fandt, det gik allerbedst, da vi overhovedet ikke havde nogen til at opvarte os.

Den ærede Ordfører for Socialdemokraterne sagde med Haan og megen Overlegenhed i Stemmen: Ikke sandt, en Arbejdsgiver skal have frit Lov til at fordre, hvad han vil, men en Arbejder skal være bundet ved Overenskomst for Tid og Evighed. Der kan selvfølgelig paavises Tilfælde, hvor den enkelte Arbejdsgiver staa saaledes, at han kan diktere en Pris, men det er uhyre sjældne Tilfælde. I de fleste Tilfælde virker den almindelige indbyrdes Konkurrence mellem Arbejdsgiverne, og der er de meget hyppige Tilfælde, hvor det slet ikke er os, der bestemmer en Vares Pris, men Udlandet. Vi ligger desværre saaledes, at dette Forhold